

Kde je ta holka?

představte si, že byste se vrátila o deset let zpátky...
... a potkala své mladší já.

Alexandra Potter

ALEXANDRA POTTER

Kde je ta holka?

RADI\$ERVIS

© 2008 by Alexandra Potter
Translation © 2012 Dagmar Brejlová
Cover © 2012 Kristián, s. r. o.

ISBN 978-80-87530-18-4

O autorce

Úspěšná a tituly ověřená Alexandra Potter se narodila v Yorkshiru. Po univerzitě žila v Los Angeles, Sydney a Londýně a nakonec se usadila tam, kde slunce má pré: v Los Angeles. Působila jako přispívající autorka a redaktorka ženských časopisů ve Velké Británii. Nyní se věnuje pouze psaní.

Poděkování

Velké, obrovské poděkování jako vždycky patří mé vynikající agentce Stephanii Cabotové a všem z The Gernert Agency v New York; skvělé redaktorce Saře Kinsella, stejně skvělé Isobel Akenheadové a všem, kdo za oponou Hodderu dřel do úmoru.

Rodičům nevěnuju srdceryvnou oskarovou řeč, vůbec nevím, jak bych jim mohla poděkovat za jejich neutuchající lásku a podporu. Bez vás bych to opravdu nedokázala. Sestře jen zamávám. Díky, Kel, za všechno. (Musím se držet zkrátka, jinak bych se rozjela na spoustu stránek...)

Mishky, při této příležitosti bych ti také moc ráda poděkovala. Zdaleka tě nevidám tak často, jak bych chtěla, ale vždycky jsi „na drátě“, když potřebuju, navíc s vřelým slovem a podporou.

Další velké díky patří kolegyni-spisovatelce a kamarádce Daně. V letech 1997 až 2007 mě držela při smyslech. Bylo mi totiž 21 a pak 31 – věřte mi, že cestování časem není žádná legrace. A jestli červotoči skutečně vydlabávají spletité cestičky, tak věřte, že byly chvíle, kdy bych se do nějaké z nich vrhla rovnou po hlavě...

Mockrát děkuju Saarovi za nekonečné hodiny brainstormingu, za hrnky čaje v okamžicích, kdy na mě dolehlo spisovatelské zoufalství a taky za to, že si nikdy nestěžoval, když měl stůl většinu roku zanesený kalendáři, katalogizačními lístky a upomínkami...

Samozřejmě mockrát děkuju své múze Barneymu.

Na této knížce jsem nějakou dobu pracovala v Anglii, proto bych chtěla ze srdce poděkovat Tricii a Matthewovi – dvěma skvělým přátelům – za jejich velkorysou pohostinnost, která mi v jejich překrásném domě ve Wimbledonu umožnila stvořit George. Díky moc!

V neposlední řadě chci dodat, že kdybych měla někdy uvidět své jednadvacetileté já, oznámila bych mu, že v životě potká neuvěřitelné přátele. Jednou z těch výjimečných osob je Beatrice. Beo, děkuju za tvoje přátelství, nekonečný optimismus a zasvěcené info ze světa PR. A taky za super chvíle. Nasmály jsme se, vid'?' Tuhle knížku věnuju tobě.

Pro Beatrice

Chvála Alexandry Potter:

„Jako Alexandra Potter nikdo jiný nepíše.“

Daily Mail

„*Já a pan Darcy* je pro beznadějně romantiky sázka na jistotu.“

Heat

„Pohodové čtení s nečekanými zvraty.“

OK!

„Prostě zábavné!“

Closer

„Vtipný, romantický... příběh o tom, co by se stalo, kdyby se vám zničehonic splnila všechna přání.“

Daily Mirror

„Fantasticky vtipné.“

Elle

„Úžasná klasika – zmatkářská hrdinka potká podivínského hrdinu a po mnoha nedorozuměních objeví vzájemnou lásku.

Vtipně napsané, strhující, zábavné... Neodtrhnete se.“

The Times

„Skvěle jsem se bavila – děj má spád, knížka je vtipná a milá – prostě ideální kombinace! Humor a cit, kam oko dohlédne.“

Helen Ledererová, komediální herečka

„Povinná četba pro každého, kdo si myslí, že jinde je tráva zelenější.“

Company

„Dokonalá romantika.“

Daily Mail

Deník

20. srpna 1997

Milý deníčku,

po probuzení na mě čekala pekelná kocovina. Včera večer jsme totiž s Nessy vyrazily do nové restaurace. Jmenuje se Wellington. Bezvadně jsme se bavily! Před odchodem z domova jsme vychruply láhev šampáňa, protože si každá mohla dovolit jen jeden drink. Viděla jsem Billyho Romaního. Páni, zpívá skvěle, jenže ani netuší, že existuju...

Pořád mě baví ta nová práce v časopisu – lidi jsou tam v pohodě a hodně se naučím. Další zastávka se jmenuje Vogue! No co, mít můžeme, ne? Z práce jsem volala tátovi a popřála mu hezké narozenky. Říkal, že měl radost z pohledu a dárku!!! Zařídila jsem si to tak, abych k našim mohla přistí víkend zajet. Už mi chybí.

Zase je vedro k padnutí. Kolem poledního jsme se s Nessy opalovaly v parku a doladovaly správný odstín. Pořád mlela o Julianovi. To je její nový kluk. Byli spolu jen párkrát, ale Nessy je už teď do něj blážen.

No jo, musím se připravit. Večer jdu na večírek a chci si vzít novou minisukni Miss Selfridge. Nemůžu se dočkat, určitě to bude senzační.

Elektronický kalendář
20. srpna 2007

- 06.00 Budíček.
- 06.15 Osobní trenér.
- 07.30 Kontroluju maily.
- 08.00 Jdu do práce. Cestou vyřídím telefonáty.
- 09.00 Přijdu do práce. Zkousknu nové zprávy.
- 10.00 Píšu maily a ptám se Bey, jak se má.
- 11.00 Přípravuju se na zítřejší schůzku s Larrym Goldsteinem.
- 12.30 Pracovní oběd s novináři z *Daily Standard* atd.
- 15.00 Mám napsat prezentaci pro tisk.
- 16.00 Zavolat Johnnymu Birdovi, vlasovému stylistovi ve West Endu a novému redaktorovi časopisu *Cuts*, abych měla nové info a taky rozhovor o jeho nové řadě šamponů.
- 17.00 Napiš tu prezentaci pro tisk!
- 18.00 Příprava na udělení cen za produkty Cloud Nine.
- 19.00 Večeře s Milesem.
- 22.00 Plán na další den + příprava.
- 23.00 Čtu kapitolu v knížce *Jak snadno najít sama sebe*.
- 24.00 Večerka.

Kapitola první

Ššššš-ššššš-ššššššššššššššš-ššššš.

Páni, to je totální relax. Poslouchám, jak se vlny něžně rozlévají po opuštěné pláži – šššššššš – a jejich bílé čepičky zdobí uhlažený, nepošlapaný písek. Pak se vlnky zase vrací do moře. Šššššššššššš. Přicházejí a odcházejí. Sem a tam. Je to ta nejkrásnější ukolébavka na světě. Uklidňuje. Hladí. Uspává. Myšlenky se mi začínají rozutíkávat. Tělo se mi téměř nevznáší. Tomu říkám dokonalý klid těla i duše –

Pííp-pííp-pííp-pííp!

Uf. Houby klid. Jsem doma v Londýně, je pondělí ráno a budík mě doluje z postele.

Srdce mi buší, hlava se vzpamatovává ze šoku. Přetočím se na bok, sundám si z očí aromaterapeutickou pleťovou masku a opatrně mrknu na budík: je 6:00. Zakručí mi v břiše. Fakt je tolik hodin? Hm. Ráno před prací mám osobního trenéra. Takže *musím* vstávat.

Pííííp!!!!

A fofrem.

Típnu budík a odhodím deku. Mám nové povlečení. Je z organické nebělené bavlny. Prodavačka v John Lewis mě ujistila, že se mi zmírní alergie. Mám totiž hromadu alergií, což je docela trapné, protože pak vypadám jako ti módou praštění týpci, kteří nosí crocsy a připadá jim in, že mají alergii na pšenici. Jenže já *doopravdy* trpím spoustou alergií. Fakt. Každopádně jsem chtěla to povlečení zkusit. Zatím nevím, jestli mi pomohlo, protože při pohledu na ně se mi hned vybaví, kolik jsem za ně zaplatila, a rázem mám oči plné slz.

Budík mlčí a já v sobě hledám energii na vstávání. Paže a nohy mám roztažené, ležím rozpláclá na matraci, oční masku na čele. Zvlhčovač vzduchu vydechuje obláčky páry. V rohu šumí přístroj na vyluzování relaxačních zvuků. Zrovna je nastavený na „mořskou ukolébavku“, aby se mi líp spalo. Kromě té haldy alergií totiž ani nemůžu spát. Je to děs. Nedaří se mi vypnout. Jakmile zavřu oči, probudí se

všechny možné i nemožné starosti a šmejdí mi v hlavě jako hejno mravenců.

Kdysi jsem se je snažila spočítat, podobně jako se počítají ovečky před usnutím. Samozřejmě jsem neusnula, naopak do mě vjela taková úzkost, že jsem vyletěla z postele a celou noc jsem se dívala na pořady o nepovedených plastických operacích. Druhý den jsem byla jako tělo bez duše a navíc mě od té doby děsí noční můry o omlazení vagíny. (Ujišťuju vás, že někdy může mít člověk zbytečně moc informací.) Takže takovéhle vylomeniny už absolvovat nehodlám.

Když o tom mluvím, napadá mě, že by bylo fajn, kdybych v noci spala víc než pět hodin. Tu kapitolu v nové knížce *Jak snadno najít sama sebe* jsem dočetla skoro v jednu, takže večerka byla posunutá. Ale co, všechny úspěšné ženy toho moc nenaspí, ne? Margaret Thatcherová řídila zemi se čtyřmi hodinami spánku a o Madonně se píše, že vstává ve čtyři, protože provozuje aštanga jógu.

Zívnu, div si nevykloubím panty. Co kdybych si dopřála ještě pět minutek? To určitě nikomu neublíží.

Stočím se do klubíčka, ale vzápětí mě píchne osten viny. No, radši to nebudu přehánět a poležím si jen dvě minutky. Čeká mě náročný týden. Zítra mám jednání s potenciálním novým klientem. Je to kosmetický dentista Larry Goldstein. (Taky nevíte? Specialista na umělý chrup, fazety a bělení.) Působí v Los Angeles a má v péči velké hollywoodské hvězdy. Chce si v Londýně otevřít pobočku, takže hledá PR firmu, aby mu ji pomohla rozjet. Doufám, že si vybere tu *moji*. PR? *Public relations*, vztahy s veřejností, propagace, ovlivňování, přesvědčování a tak dále.

Na srdci mě zahřeje pýcha. Pořád nemůžu uvěřit, že mám vlastní firmu – Merryweather PR. Podle hodnocení obchodní sekce *Telegraphu* „patří ke špičce londýnských PR agentur. Specializuje se na zdraví a krásu a před třemi lety ji založila Charlotte Merryweatherová [to jsem já!], specialistka na PR a zkušená novinářka, která každému klientovi nabízí a poskytuje individuální přístup.“

Jo, to mi připomíná, že musím zkontrolovat, jestli má pan Goldstein nějaké speciální stravovací zvyklosti. Minulý týden jsem pro několik klientů rezervovala stůl v nové trendové suši restauraci, která má měsíční čekací dobu (a když tam chci ukořistit stůl, musím žadonit,

naléhat a taky upláctet personál sliby, že se o restauraci oslnivě zmíním ve všech svých prezentacích pro tisk). Když jsme tam dorazili, zjistila jsem, že výkonná ředitelka společnosti je těhotná, takže nemůže jíst syrové ryby.

Pýchu následuje pád, konkrétně starosti, jak to dopadne.

Dobře, nebudu to přehánět ani se dvěma minutami a spokojím se s jedinou minutkou pod peřinou navíc.

Aha, ještě potřebuju odpovědět na mail osobnímu finančnímu poradci. Už mi bylo třicet, takže musím myslet na penzijní připojištění a úspory na stáří. Moje investice v jihovýchodní Asii vypadají dobře, zato penzijnímu fondu se nedaří. Zní to úžasně..., jen kdybych věděla, o čem vlastně mluvím.

Pětapadesát vteřin.

Právě proto si musím objednat pár knížek z Amazonu typu *Investování pro zájemce, kteří si donedávna mysleli, že Dow Jones byl velšský tenorista* a tak.

Padesát vteřin.

Můj přítel Miles si taky myslí, že plánování budoucnosti je základ. Působí jako developer a ustavičně mluví o bezpečí a investicích. Když jsme spolu byli minulý týden v posteli, začala jsem si při rozhovoru o hypotékách na domy, které lidi kupují, aby je pronajímali, bla, bla, představovat, že se muchluju s Jakem Gyllenhallem.

Takovéhle představy v poslední době mívám docela často...

Pětačtyřicet vteřin.

Ale to je normální, ve vztahu má takové fantazie každý. Vím to, protože to psali v jedné svépomocné příručce. S Milesem jsme rok a půl a máme perfektní vztah. Dobře, sex není vždycky na jedničku s hvězdičkou, ale na tom svět nestojí, ne? Když jsem byla mladší, znamenal pro mě hrozně moc, zato teď mám jiné priority.

Čtyřicet vteřin.

Třeba čisté oblečení. Hm, musím skočit do čistírny.

Pětatřicet vteřin.

A taky nakoupit. Jídlo nakupuju v supermarketu, který se specializuje na organické potraviny. Jednou jsem tam u brambor King Edward zahlédla Gwyneth Paltrowovou. Ten obchod sice je příšerně drahý – banán vyjde na dvě a půl libry –, ale snažím se jíst zdravě a potrpím si

na vyváženou a organickou stravu. Poslední týden byl fofr, takže mám vymetenou lednici.

Teď lžu. V lednici je plno věcí. Třeba plesnivá zelenina. To je asi jediná nevýhoda organických potravin. Strašně rychle se kazí, protože nejsou napěchované konzervanty a éčky. Upřímně řečeno se mi stává víc než často, že půlku lednice vyházím a jdu se najíst někam jinam.

Třicet vteřin.

Aha, abych nezapomněla. Na dnešek jsem Milesovi slíbila, že uvařím večeři. No, „uvařím“ je silné slovo. Obvykle to vypadá tak, že z tašky vysypu předpranou roketu, pak propíchnu pytlík s rizotem porcini (lidsky řečeno s hříbký) ze supermarketu. Jo, polotovary do mikrovlnky, to je moje. Sice jsou drahé, ale *vyplatí* se. Řekněte sami – už jste někdy vařili rizoto? Trvá to *věčnost*. Bez přehánění hodiny. Člověk nedělá nic jiného, než pobíhá po kuchyni, každých pět minut míchá zeleninu, až ho karpální tunely bolí jako čert, a u jídla je pak stejně s'tatý, protože to bílé víno, které patří do rizota, samozřejmě dopil, aby nezvětralo. (Kromě toho se při míchání *musíte* něčím zabavit, vždyť je to ukrutná nuda.) A aby toho fakt nebylo málo, tak jídlo je samý žmolek a nestojí za nic. Jenže ho nevyhodíte, protože ho máte jako pro armádu. Ze dvou hrnků rýže jsou totiž zázrakem tuny jídla, takže rizoto, vlastně tu divnou kaši, dojídáte několik týdnů.

Mysl mi běží svými obvyklými sto padesáti kilometry za hodinu. Překulím se na záda a připlácnu si polštář na prsa.

Pěťadvacet vteřin.

Když nad tím přemýšlím, tak dneska nákup nestihnu. No co, půjdeme na večeři do restaurace, nevadí. Aspoň vyzkoušíme tu novou koušek od mého bytu. Otevřeli ji před pár týdny, měla by být docela extra a pořád čekám na vhodnou příležitost, abych tam zašla.

Dvacet vteřin.

Trhnu sebou. No jo, vždyť táta má dneska narozeniny!

Nejradši bych si dala pár facek. Mamka mi minulý týden nechala tři vzkazy na záznamníku, a já na to *stejně* zapomněla. Neposlala jsem mu přání. Bude ho to moc mrzet, protože na pohlednice k narozeninám si potrpí. Loni jsem mu poslala elektronické blahopřání, protože jsem měla práce nad hlavu jako vždycky, ale když jsem mu pak volala, byl

z toho přešlý. Nakonec si telefon musela vzít mamka, nebyla s ním řeč. Začala mi nadšeně vyprávět, že sousedi přistavují barák.

Patnáct vteřin.

Stáhne se mi žaludek. Nech toho, Charlotto, nestresuj se. Jinak zase budeš mít v dekoltu vyrážku, celý týden budeš muset nosit roláky a budeš vypadat jako Diane Keatonová ve filmu *Lepší pozdě nežli později*. Zavolám do Interflory a požádám je o expresní dodávku.

Je přece jedno, že je to chlap. Kytky má rád každý. Třeba by mohli uvázat kytici z mužských barev nebo tak něco.

Deset vteřin.

Existují kytky v námořnicky modré barvě?

Pět vteřin.

Konec. Čas vypršel.

Vydrápu se na lokty a vyndám z pusu tlumítka. Zubař tvrdí, že skřípu zuby. Když prý nebudu nosit tlumítka, jak tomu udělátku říkám, ze zubů mi zbudou pahýly a budu vypadat jako Shane MacGowan z *Pogues*!

Ne, neřekl, že budu vypadat jako Shane MacGowan, ale to jen proto, že nezná jeho ani skupinu *Pogues*. Na tom nezáleží, rozhodující jsou tlumítka. Stály mě přes tisíc liber. Moje nejlepší kamarádka Vanessa mi řekla, že jsem blázen. Podle ní jsem ty peníze měla investovat do dovolené, protože si nutně potřebuju odpočinout.

Vanessu mám moc ráda, ale podle mě je blázen ona, ne já. Mám jet na *dovolenou*? Copak na ni mám čas? Kromě toho odpočívám při spoustě věcí, například dělám pilates. No, dělám je asi trochu silné slovo, protože jsem to zkoušela jednou a usnula jsem. Každopádně jsem měla velké *úmysly* cvičit pravidelně. Pak si při koupání zapaluju vonné svíčky, do vody liju levandulový olej a popíjím přitom chlazené Sauvignon Blanc. Připouštím, že v poslední době jsem si tenhle luxus nedopřála, spíš vždycky vletím do sprchy a cestou popadnu holítko. Ale myslím na to. Jo, *kromě toho* poslouchám relaxační cédéčko Paula McKennyho. Poslala mi ho mamka. Někde ho mám, určitě. Asi v šuplíku.

Až budu mít chvíli, rozhodně si ho pustím.

Když nad sebou přemýšlím, asi bych neřekla, že jsem v klidu a pohodě, ale uvažte sami, kdo takový poslední dobou je. Navíc mám firmu.

Musím splácet hypotéku. Mám i plno dalších povinností, mimo jiné se potřebuju starat o vrásky kolem očí. Prostě mi už není jednadvacet.

Díky bohu.

Tehdy jsem si pronajímala pokoj, měla jsem děsnou práci a neměla jsem ani vindru. Teď šéfuju úspěšné PR agentuře, mám krásný byt v zelené čtvrti západního Londýna a jezdím si v Beetlu. Můžu si chodit do restaurací, nakupovat značkové oblečení a jezdit na drahé dovolené.

Nic z toho nedělám, protože nemám čas, ale mohla bych.

Zato mám osobního trenéra.

Což mi připomíná... Vypotácím se z postele, teplé flaušové pyžamo vyměním za sportovní oblečení a pádím k oknu. Rozevřu žaluzie a roztáhnu závěsy. Venku je tma jako v pytli. Pár vteřin pozoruju tichou, liduprázdnou ulici.

Je mi jednatřicet a mám život, o jakém jsem vždycky snila

Zazvoní zvonek u dveří. Vytrhne mě z myšlenek. Odvrátím se od okna.

„Už běžím!“ zavolám. Promnu si oči a jdu otevřít.

Kapitola druhá

Uběhne hodina. Mám za sebou kolečko kolem parku a asi stovku výskoků ze dřepu. Osobní trenér Richard se mnou běží zpátky k bytu. Dřív působil v pozemním vojsku, takže je dost drsný. Dává mi do těla.

Zastavím na kraji parku. Tím to ovšem nekončí. Lapám po dechu, ale Richard nemá slitování. Vyštěkne na mě, abych si dala padesát kliků.

„OK, Charlotto, k domu to vezmem sprintem.“

Mám *tisíc* důvodů, proč bych to neměla dělat, ale Richard na odpověď nečeká a vyráží přede mnou. Představte si ho jako metr devadesát vysokou horu svalů. Má na sobě tílko a miniaturní černé šortky. Popadnu činky a vyrazím za ním, aby se mi neztratil v dálce. Na rozdíl ode mě běží s neuvěřitelnou lehkostí. Jak by ne, namakané nohy ho nesou samy.

„Dělej, neloudej se. Dýchej zhluboka a zvedej kolena. *Hop, hop, hop, hop.*“

Přisahám, že Richard má nejmakanější lýtka, jaká jsem kdy viděla. Vsadila bych se, že v době, kdy byl v armádě, běhal sto kiláků s batohem, který vážil víc než já. Tím se utěšuju. Kdybych nevydržela a zkolabovala, odnesl by mě domů. Doufám.

Doběhnu ho až u svého bytu.

„Takže ve středu ráno, jo?“ prohodí. Běží na místě. Kamarádsky mě poplácá po zádech s takovou vervou, že málem přepadnu a zastavím se čelem o zeď domu.

„Jasně, ve středu,“ odpovím bodře, usměju se a otevřu vchodové dveře.

„Nezapomeň se protáhnout,“ houkne na mě. Chytne se za loket a s lehkostí sobě vlastní ho přehodí přes hlavu na druhou stranu.

„Neboj,“ odpovím a nadšeně mu zamávám. Zabouchnu za sebou dveře a skácím se na koberec.

Tohle týrání podstupuju třikrát týdně. Dřív jsem bývala líná jako veš, ale teď jsem starší a moudřejší, takže vím, že je důležité udržovat se

v kondici. Právě teď bych ale svůj stav slovem „fit“ nepopsala. Zvolila bych trochu jiný výraz. Třeba *vyřízená* nebo *zoufalá*.

Po tvářích mi stéká pot. Jsem rozpláclá na podlaze jako mrtvola, kterou pak policisti obkreslí bílou křídou. Čekám, až zase budu dýchat normálně.

Jasně že si ráno ráda přispím, ale taky se chci vejít do džín. Richard navíc říká, že pravidelná kardiozátěž je základem zdravého srdce. Přiložím ruku na srdce. Buší tak divoce, jako by mi co nevidět mělo vyskočit z hrudi.

Ale to se nestane, že ne? Srdce *jen tak* nevyskakuje z hrudi.

Sundám si monitor srdečního tepu a mrknu na displej. Páni, to je úderů za minutu! Docela se leknu. Pořád nemůžu popadnout dech.

Naskočí mi výjevy ze seriálu *Pohotovost*. Víte, co myslím – jak pacient leží na vozíku a atraktivní doktor zavolá: „Všichni stranou!“ Popadne defibrilátor a napálí pacientovi do srdce pár elektrošoků.

Nervózně polknu. Panebože, určitě nemám infarkt. Ne. Navíc na tátovy narozky. Úzkostně se chytím za hrud'. Kdybych dneska umřela, už nikdy by narozeniny neslavil. Nemohl by s kamarády do hospody, protože by chodil k mému hrobu a tesknil by nad ztrátou své jediné dcery.

Charlotto, prober se! Koukej toho nechat, napomenu se. Začínám se vracet do reality. Co blázníš, nadávám si. Při cvičení se *má* tep zrychlit, o to přece jde. Cvičila jsi. Cvičení ti prospívá. Seberu se ze země a zahlédnu svůj odraz v zrcadle. Tvář mám posetou sytými rudými skvrnami, oči podlité krví, vlasy připláclé k hlavě. Vypadají jako helma.

Teda.

Musím něco udělat, nemůžu se tu válet celý den. Čeká mě práce. Automaticky mrknu na malé hodiny na stolku v hale. Hodin mám spousty. Vanessa si ze mě dělá srandu a mému bytu přezdívá Švýcarsko. Jenže ať se snažím sebevíc, vždycky chodím pozdě. Nemůžu se divit, když mám tak nabitý program. Nemám čas ani na to, abych si orazila, jak říká Vanessa.

Cestou do koupelny ze sebe sloupnu propocené oblečení. Vlezu do sprchy. Někdy si přece jen orazím. Musím. Kdykoli mám v dířích volné okýnko, *vždycky* ho zaplním něčím odpočinkovým. Problém je v tom, že prázdná okýnka teď už nějak nemívám...

Fajn. Make-up? Dokonalý, ale „přirozený“. *Hotovo.*

Vlasy? Rovné jako hřebíky a na koncích mírně zatočené. *Hotovo.*

Oblečení? Vejdu do šatny a zastavím se před velkými zrcadly. Zvažuju polodlouhou černou přiléhavou sukni a nadýchanou halenku s estetickou mašlí místo vázanky. Potřebuju vypadat profesionálně a zároveň osobitě. Ležérně a elegantně. Nad věcí a současně – jak se to říká? – uhlazeně. Mrknu na boty, zamračím se a vezmu si jiné. Vida, ty jsou mnohem lepší. *Hotovo.*

Zběžně proletím seznam nezbytností, pak proběhnu koupelnou a vyřítím se ven. Pobíhám po bytě a sháním všechny důležité věci, bez kterých se neobejdu.

Laptop? Bez iBooku nikam nechodím, ani na záchod. Člověk nikdy neví, co si kdy bude muset vygooglovat. Zaklapnu iBook, sjedu s ním po stole až pod své podpaží. *Hotovo.*

Kuřík? Přeletím ho pohledem. Leží si na pohovce a přetéká papíry, které potřebuju přečíst a podepsat. Jo, udělám to co nejdřív. *Hotovo.*

Co kdybych si vzala podložku na jógu, kdyby se mi vyskytlo prázdné okýnko? (Hm, určitě.) *Hotovo.*

BlackBerry? Sakra, kde je? Aha, držím ho v ruce. Jsem trdlo. *Hotovo.*

Jo, srdce se vrátilo ke klidnějšímu rytmu. Věděla jsem to od začátku, jen na mě dolehla menší panika. Někdy se mi to stává, hlavně když se jedná o nějaké zdravotní záležitosti. O nic nejde, prostě co se týče zdraví, jsem odpovědná. Odjakživa říkám, že je lepší sázka na jistotu než velké starosti.

Jenže můj doktor tenhle názor nezastává. Podle něj jsem hypochondr nebo něco takového. Minulý týden jsem měla na hrudi divnou vyrážku, a když jsem si vygooglovala příznaky, zjistila jsem, že se takhle projevuje napadení nějakým amazonským broukem, který požírá maso. Doktor mi připomněl, že jsem poslední dobou u Amazonky nebyla. Měl pravdu, ale stejně nechápu, proč byl tak protivný. Ani mě neposlal na kliniku specializující se na tropická onemocnění. Neudělal nic. Pouze konstatoval, že se mi zjiřil ekzém, a doporučil mi, abych se mazala krémem E45.

Poslechla jsem ho a vyrážka zmizela, ale stejně to *mohl* být ten brouk.

Připravím si peníze na čistiřnu a na každém rameni ověšená několika kabelami vyrážím ven. Vzápětí se řítím zpátky, protože mě oslepilo ostré slunce.

Brýle proti slunci? Pohledem přejíždím stolek v hale, na němž je lampička, bílá orchidej a několik zarámovaných fotek. Zastavím se u své fotky z promoce. Vedle mě stojí náležitě pyšní rodiče. Vypadají skoro stejně jako teď, jen táta míval víc vlasů a mamka tehdy holdovala perlet'ovým rtěnkám. Zato já téměř nejsem k poznání. Mám typický černý plášť, na hlavě mi horko těžko drží slavnostní baret. Tehdy jsem měla dlouhé, tmavé a přesušené vlasy. Teď si je žehlím, jsou úhledně vyfoukané na boba a jednou za měsíc a půl se nechávám barvit na medovou blondýnku.

Fotka navíc pochází z doby, kdy jsem ještě neobjevila pinzetu, takže jsem namísto úhledně tvarovaného obočí měla dvě tlusté neforemné housenky. A ten úsměv! Prohlížím si křivě přední zuby, které už mám samozřejmě dávno narovnané. Krátce před třicítkou jsem totiž nosila rovnátka. Páni, já vypadala!

Najednou si všimnu brýlí. Leží za fotkou. Nasadím si je a při pokusu číslo dva už fakt odcházím. Seběhnu schody před domem a ovládním pípnu na brouka, aby se otevřel. Světla zablikají. Otevřu dveře. Do háje, zase mám za stěračem pokutu za špatné parkování. Zakleju, vytrhnu lístek zpod stěrače a mrsknu jím do béžově laděného koženého interiéru. Pak ho strčím do přihrádky k dalším pokutám, nastartuju a zařadím jedničku. Auto se probudí k životu.

Mám ho moc ráda. Je nadupané a má spoustu vymožeností, třeba vyhřívané sedačky, satelitní navigaci a taky palubní desku, která se ve tmě rozsvítí jako kokpit. Ten den, kdy jsem ho koupila, jsem byla úplně hotová. Zaparkovala jsem ho před domem a chodila se na něj dívat. Blýskalo se na dálku. Nemohla jsem uvěřit, že je fakt moje.

Jenže, upřímně řečeno, jsem od něj čekala mnohem víc. Ale co bych chtěla, když se v Londýně smí jezdit nejvýš čtyřicítkou. Realita mi to připomene hned, jak vyjedu z parkovacího místa a zařadím se do kolony.

Metrem bych se do práce dostala rychleji.

Najednou se probere BlackBerry. Začne pronikavě kvičet. Mrknu na hodiny na palubní desce: ještě není osm.

„Dobrý den... Děkuju, že jste se ozvala... K té smlouvě...“ Nasadím si sluchátko, bleskově přepnu do pracovního režimu a začnu vyřizovat telefony. Za dvacet minut zjišťuju, že mám zpoždění. Doprava je děsná, ještě horší než obvykle. Určitě je to kvůli olym-

piádě. V Londýně se totiž realizuje rozsáhlý developerský program. V rámci příprav na olympiádu v roce 2012 začali tím, že zbourali řadu starých budov. V novinách jsem četla něco o tom, že se jedná o největší a nejsložitější vizi, která kdy někoho napadla. Nazvali ji výmluvně: „vykopat, zbourat a vybudovat“. Navíc se to netýká jen East Endu, stavaři se vrhli prakticky na celé město. Dokonce mají plán postavit úžasné, designérsky špičkové centrum kousek od mé kanceláře. Přípravy jsou jasné: hluk, hluk, hluk, protože hloubí základy a odvázejí odtud tuny hlíny. *Evening Standard* tu akci nazval „oslavou stavebnictví“.

Podle mě je to děsná díra. A přijedu kvůli ní pozdě. Zuřím. Auto se sune hlemýždí rychlostí. Nervózně bubnuju prsty do volantu. Kouknu na hodiny a cítím, že se mi svírá žaludek. Sakra. V hlavě si promítám dnešní časový rozvrh. Čeká mě hektický týden a dneska dopoledne jsem na roztrhání. Nechci se opozdit.

Najednou si všimnu cedule, která mi dá pořádnou facku: **práce na silnici, objížďka**. Jo, přesně to jsem potřebovala. Takže *přijedu* pozdě. A hodně pozdě.

Zničeně jedu za ostatními auty a odevzdaně přejíždím do vedlejšího pruhu. Dva proudy se smrskly do jednoho a dál pokračujeme mezi oranžovými kužely. Mám dojem, že pomaleji ani jet nemůžeme. Sjedu pohledem na tachometr. Sedm kilometrů za hodinu! Touhle rychlostí se dostanu do kanceláře... Rychle to propočítávám. No, přesně to nevím, ale dneska to nebude.

Útrpně pomalou rychlostí zatáčíme doleva a klikkujeme vedlejšími ulicemi sem a tam. Konečně se v dálce před námi zjeví něco, co připomíná hlavní silnici. Doufám, že se objížďka chýlí ke konci. Zahlédnu semaforey. Svítí zelená. *Dělejte, dělejte, dělejte*, pobízím auta před sebou. Jedno za druhým projíždí pod semaforem.

Sunu se k němu i já. Šup, a je oranžová. Snažím se protlačit ještě kousek dál.

Další šup a svítí červená.

Uáá!

Zdeptaně šlápnu na brzdu. Napětí cítím až ve vlasech. Tupě zírám před sebe. No tak, Charlotto, pobízím se, uvolni se. Uvolni se! nařídím si přísně. Když budeš vynervovaná, tak to stejně rychleji nezvládneš,

Rozzlobené troubení mě vytrhne z úžasu. Dupnu na plyn. Motor okamžitě chcípne. Ksakru. Bleskově otočím klíčkem a chci znovu nastartovat. Jenže prsty mě neposlouchají a nejde mi to. Za mnou troubí několik aut. Díkybohu, konečně se auto nade mnou smilovalo.

S trapným zavřeštěním pneumatik vyrazím vpřed. V hlavě mi vře. Nechápu. Jak to, že se mi ta řidička tolik podobala? Ta podoba byla až nadpřirozená. Kdyby to bylo možné, myslela bych si, že jsem to *byla* já. Na pažích mi naskáče husí kůže. Zachvěju se. Páni, tak tohle byla ta nejprapodivnější věc...

Přede mnou se vynoří značka – konec objížďky – a přelije mě vlna úlevy. Díkybohu. Na sedadle spolujezdce pípne BlackBerry. Kouknu na displej. Bezva, už mám signál! Pět nepřijatých hovorů. A jéje, zpátky do reality. Přidám plyn a vytukám číslo do kanceláře.

Kapitola třetí

Cestou do kanceláře stihnu vyřídit devět hovorů, odpovědět na dva maily (využiju toho, že zase uvíznu v zácpě) a fofrem objednáím kytici v Interfloře. Tmavě modré květiny bohužel nemají – prodavačku jsem tím požadavkem slyšitelně zaskočila –, ale měli alespoň vínové, což je stejné.

Skoro.

Vletím do dveří a asistentka Beatrice už na mě čeká s kávou. Okamžitě mi podává hrníček. Přesně tak mě každé ráno vítá: dvojité espresso s trochou sojového mléka. Zrovna telefonuju s novinářkou. Vrhnu na Beu vděčný úsměv a hrneček jí uzmu s ladností zkušené štafetové běžkyně. V průběhu dvou let jsme se v tomto úkonu maximálně zdokonalily. Nikdy nerozlijeme ani kapičku.

Pádím přes její kancelář a podpatky lodiček hlasitě klapou na podlaže. (Je z leštěného betonu a vypadá prudce elegantně. Naše kanceláře jsou velmi módní, protože ve světě PR se vzhled stává vším.) „Dobře, pošlu vám ten nový produkt na vyzkoušení. Nepochybují o tom, že o něm budete chtít napsat článek do časopisu... Aha, vy chcete *celou řadu*?“ Páni, novináři umějí být chamtiví. „Samozřejmě. Ihned odesílám poslíčka,“ dodám bodře.

Dojdu ke stolu, ukončím hovor, ztěžka dosednu do křesla a naráz vypiju espresso. Dokud si ráno nedám kafe, nedokážu uvažovat jasně. Prakticky ani nevidím. Tím se vlastně vysvětluje ten prapodivný zážitek na semaforech.

„Dobré ráno,“ zašvitoří Beatrice. Září jako sluníčko a tiskne si na prsa několik složek.

Beatrice to dělá pořád. Ne že by s nimi ustavičně pracovala, ale snaží se tak zamaskovat své bujné poprsí, které zdědila po babičce, vévodkyni z něčeho. Má po ní i dvojité perlový náhrdelník, tučný svěřenecký fond a útočiště ve městě. Tím útočištěm myslím obrovský, přeobrovský byt na Devonshire Square, luxusní West End.

Beatrice je dítě štěstěny a v podstatě bych ji měla nenávidět, ale ono to nejde. Patří totiž k těm nejhodnějším lidem, jaké jsem kdy potkala.

„Ahoj, Beo, mockrát děkuju za kafe,“ usměju se vděčně.

„Mělas hezký víkend?“ zeptá se mile a začne mi z ramen sundávat kabely. Úplně jsem na ně zapoměla. Hbitě je rozmístí na svá místa.

„Jo, šlo to. Potřebovala jsem vyřídít nějaké resty.“ Pokrčím rameny a vzpomenu si na včerejšek. Strávila jsem ho u jídelního stolu zaneseného papíry. Miles zatím hrál squash. Poslední dobou víkendy ani jinak netrávím, dojde mi.

Položím lokty na stohy papírů a promnu si čelo. Cítím, že mě začíná bolet hlava. „Mám nějaké vzkazy?“

„Volala asistentka Larryho Goldsteina a potvrdila zítřejší oběd v Electric v Notting Hillu.“ Bea začne odlepovat jednu cedulku za druhou. „Pak volala Sally Pittová, redaktorka životního stylu v *Daily Standard*. Chce s tebou udělat rozhovor pro článek o ženách, které mají v životě všechno.“ Vrhne na mě nadšený pohled. „Pak ještě volala Melody. Několikrát.“

Melody je známá televizní prezentérka, která nedávno porodila, shodila asi sto kilo a teď vydělává na tom, že své „tajemství“ zpeněžuje na DVD, napsala o něm knížku, běží o něm televizní seriál a taky začala prodávat řadu zdravých polotovarů. Jmenují se *Snadno bez éček*. A my jí děláme PR.

„Trochu ji rozhodily nedělní noviny,“ dodá Beatrice a podá mi jeden z bulvárních titulů. Na titulní straně je Melody, jak se cpe Big Macem a hranolky. Titulek křičí „Tajemství a hranolky“.

„Hm, viděla jsem to,“ ušklíbnu se.

„Do slova a do písmene řekla,“ prohodí Beatrice a odlepí další papírek, aby mi mohla s naprosto vážnou tváří citovat: „Jsem příšerně naprdnutá a mám toho po krk. Nejradši bych těm hajzlům z novin zakroutila krkem.“

Navzdory sžírající úzkosti se neubráním úsměvu. Herecké podání Beatrice je přímo strhující. Je to velmi solidní, vysoce vzdělaná mladá dáma a méně spisovné výrazy vyslovuje s nemalými obtížemi. Je roztomilá.

„O tom nepochybuju,“ přikývnu a rozložím noviny na stůl. Cítím, že se mi žaludek sevřel ještě víc.

Melody se sice tváří jako miláček národa – je samá legrace, prezentuje se jako miloučká žena a usmívá se jako v reklamě na zubní pastu –, ale jakmile v dosahu není kamera, chová se jako nefalšovaná ježibaba a je ještě víc nesnesitelná než... No, nechci nikoho jmenovat, abych neskončila u soudu, ale vzpomeňte si na někoho, kdo má děsnou povahu, a vynásobte to nejmíň třemi. Je fakt děsná, děsná, děsná.

„Myslíš, že přehání?“ ptá se Beatrice, nakukuje mi přes rameno a znovu si prohlíží tu fotku. Nedávno viděla dokument o muži, který celý měsíc nejedl nic jiného než věci od McDonalda, a mluví o tom pořád dokola. Bea už je taková. Chodí na filmy, které měly premiéru před pěti lety. Ani s muzikou a módou na tom není jinak...

Okouknu ji, co má dneska na sobě. Vsadila na jistotu: živůtek barevně ladící se svetrem, šedou tvídovou sukni ke kolenům, neprůsvitné silonky a černé lodičky, které má věčnost. Jo, a nesmím zapomenout na perly.

No, vzato kolem a kolem, možná jsem to s těmi pěti lety přehnala. Asi nosí ještě starší módu.

„Záleží na tom?“ prohodím a promnu si spánky. V hlavě mi začíná nepříjemně tepat. „Přehání nepřehání, příští měsíc vydává novou knížku o hubnutí, *Chci jen kvalitu*,“ připomenu jí. „Kromě toho právě probíhá propagační akce té nové řady polévek *Snadno bez éček*.“

Beatrice se zamračí. „Hm, to není úplně výborné.“

Má neuvěřitelný smysl pro citlivá vyjádření. Nejsme velká agentura a v podstatě máme pár zákazníků. Já se starám o ty velké a Beatrice o ty menší. Melodyina zakázka patří k našim největším a nejvýnosnějším. Rozhodně nepotřebuju fotky v bulváru, které ji zdiskreditují jako guru zdraví a fitnessu.

„Je to spíš časovaná bomba,“ zamumlám. Z rodinného balení paracetamolu, které běžně mívám na stole, vyklepu dvě tablety a probudím počítač. Monitor se rozjasní. Bleskově začnu psát do kolonky Googlu.

Beatrice se pevně chytí za perlový náhrdelník. „Myslíš to vážně?“ lekne se. „Bomba?“ opakuje po mně.

Na obrazovce naskáče hned několik článků. Na jeden z nich kliknu. „Časovaná,“ opravím ji a zběžně pročítám jednu z těch hrůz. Po chvilce přemýšlení se podívám na Beu. „Zavolej jejímu agentovi a řekni mu, že vydáme tiskové prohlášení. Rozhlásíme, že Melody trpí hypoglykemií.“

Bea na mě upře nechápatý pohled.

„Prostě má nízkou hladinu krevního cukru.“

Beatrice pochopí a rozzáří se. „No to je ale náhoda!“ zacvrliká. Nová informace ji evidentně potěšila. „Mamka ji má taky! Bez krekrů, jak se jenom jmenují, nevyjde z domu! Představ si, že je jednou zapomněla, cukr jí klesl pod kritickou hranici a omdlela! Navíc rovnou k nohám prince Philipa.“ Všimne si, jak se tvářím, a zarazí se. „Byli jsme v Ascotu v Royal Enclosure,“ vysvětlí mi.

„Beatrice, je to kamufláž. Ona tu hypoglykémii nemá.“

Bea po mně strelí pohledem. Dochází jí to. „Aha... Chápu... Takže ty to uděláš jen jako...“ dopoví šeptem.

Přikývnu.

„Páni, Charlotto, ty jsi chytrá jako liška. Právě proto s tebou ráda pracuju!“

Bea často lidi mate. Myslí si o ní, že je to hloupá zazobaná nána, ostatně jako já, když přišla na pohovor. Sotva popadala dech, protože celou cestu od metra běžela. Vlasy jí trčely na všechny strany a na silonkách jí teklo oko. Ve skutečnosti jí to pálí jako málokomu a za maskou zdánlivě hloupé blondýny se skrývá mozek století. Má červený diplom v aplikované matematice a byla skoro nejlepší i ve fyzice. Studovala na Cambridgi. Ve volném čase řeší geometrické rovnice. „Jen tak,“ vždycky prohodí.

Upřímně řečeno je na tuhle práci příšerně překvalifikovaná. Jsme stejně staré, ale Bea by měla pracovat někde v laborce a hlavně by měla bádát nad něčím nesmírně vědeckým. Jenže ona trvala na svém. Chtěla dělat v PR a byla do toho neuvěřitelně zapálená. Kromě toho se umí krásně vyjadřovat a mluví hezky elegantně, což je ve světě PR významná deviza.

V PR klasicky pracují holky ze středních vrstev z okolí Londýna, ale rozhodně ne dámy z vyšších vrstev, které si můžou vybírat. Uvědomuju si, že i mě ta práce hodně změnila. Vyjadřuju se jinak, přemýšlím jinak a v první řadě absolutně nemám čas.

S Beou je to ale v pohodě. Vzájemně se doplňujeme, konkrétně já vyjednávám smlouvy, sháním klienty a pečuju o ně a Bea je první na ráně při kontaktu s tiskem a médií jako takovými. Umí s nimi bezvadně zamatat. Její způsob vyjadřování je vždycky dostane. Jsou z ní prostě paf.

Ozve se telefon. Bea ho běží zvednout. „Dobrý den, Merryweather PR,“ ohlásí se veselým tónem. „Z jakého média voláte, prosím? Z *Telegraphu*? Opravdu? To je úžasné, můj dědeček v něm řadu let působil jako redaktor.“

Už chápete?

Zachráníme Melodyinu propagaci před krachem a pak nás už nic tragického nečeká. Den plyne normálně bláznivě. Voláme novinářům, píšeme tisková prohlášení, podstupujeme konferenční hovory s klienty. V jednu chvíli je devět ráno a vymyslím, co bych mohla říct o šamponu proti lupům, aby to vyznělo sexy a svůdně. Propagujeme totiž novou řadu šamponů předního vlasového stylisty Johnnyho Birda. A za chvíli je skoro jedna odpoledne, já nadskakuju v taxíku a uháním na pracovní oběd do Wolseley, což je módní restaurace na Piccadilly. Obvykle jezdím svým autem, ale dneska mi připadá, že to taxíkem zvládnou rychleji. Kromě toho cestou vyřídím pár restů.

Popadnu úchytku nad dveřmi, abych se neskácela, a čtu si mail na BlackBerry. Palcem posunu okno níž a chci napsat odpověď, ale vyruší mě zvonící mobil. Mám totiž BlackBerryho i mobil. BlackBerry je na pracovní záležitosti a mobil na osobní hovory. Normálně přes den vypínám zvuk, ale dneska jsem asi zapomněla. Vylovím mobil z kabelky a mrknu na displej. Volají rodiče.

Do háje, taťka má ty narozky. Chtěla jsem mu co nejdřív zavolat. Čekala jsem na volnou chvíli. Jenže ta ještě nenastala.

„Dobrý den, Charlotte Merryweatherová,“ představím se automaticky. Hned vím, že jsem to nezvládla.

„Vida, takže ještě žiješ,“ ozve se suchý komentář.

„Ahoj, mami,“ pozdravím nevinně. Na tu haldu hlasových zpráv, které mi nechala minulý týden, takticky nemyslím. „Jak se máte?“

„Tys nedostala moje vzkazy?“ zeptá se rázně. Žádné řečičky kolem.

„Ehm... jo, ale –“

Ani mě nenechá domluvit. „No, jen doufám, že nenastane chvíle, kdy tě s otcem budeme nutně potřebovat,“ dodá odměřeně. „Až umřeme, dozvíš se to nejdřív pár dní po pohřbu.“

Protočím panenky. Mamka ráda bývá melodramatická. Neměla by se dívat na ty telenovely.

„K čemu máš telefon, když ho nepoužíváš, prosím tě?“

„Asi jsem zrovna měla jednání,“ bráním se chabě.

„Dneska ráno jsem ti volala domů. Taky jsi to nevzala.“

Ano, taky si občas myslím, že by se měla živit jako žalobce a ne asistentka ředitele školy.

„Tak jsem někde byla, no. V šest jsem měla trénink.“

„V šest ráno?“ užasne.

„Jo, mám osobního trenéra a běháme sedm kiláků.“

„Ty běháš *tolik* kilometrů?“ opakuje nepřírozeně vysokým hlasem.

„Panebože, Charlottko,“ osloví mě úzkostně, „nepřeháníš to? Občas by sis měla přispat, nemyslíš?“

Přispat? Hm, to zní dobře. Kdy jsem si naposled přispala? Nevzpomínám si.

Vlastně jo, vzpomínám. To ráno po oslavě pětadvacátých narozenin. To není zase tak dávno.

Hm, skoro před sedmi lety.

„Jíš pořádně?“ stará se. „Přece nemůžeš běhat s prázdným žaludkem.“

Tvrdí žalobce se rázem promění ve starostlivou maminku.

„Jasně, to vím,“ lžu, jako když tiskne.

Prázdný žaludek na protest zakručí. Snažím se ho umlčet lokem kávy, kterou jsem koupila ve Starbucks těsně předtím, než jsem naskočila do taxíku.

„Včera v *Daily Mail* psali o tom, že vegetariáni mají málo... okamžik...“ Slyším, jak listuje novinami. „Tady je to. Vegetariáni mají málo esenciálních minerálů a vitaminů.“

„Nesmysl!“ namítnu ohnivě a v kabelce nahmatám krabičky s nepoužívanými vitaminy a potravinovými doplňky. Pořád nějaké kupuju. Minulý týden jsem četla článek o mletých mandarinkových jádrech. Když je budete pojídat v optimálním množství, podle všeho se můžete dožít stovky. Odšroubuju víčko a nasypu si je do hrsti. Požadované objemy jsou ale tak velké, že člověk prostě musí žít do stovky, aby je stihl pozřít.

„Měla bys mít teplé snídaně, víš?“

„Na ty nemám čas, mami,“ namítnu poněkud netrpělivě.

„Sama víš, co se říká. Moc práce škodí.“ Slyším, že se na mě zlobí.

Znovu obrátím oči v sloup. „Dávám na sebe pozor,“ zavrčím vzdorovitě.

Mamka mi odjakživa říká, že to s prací přeháním. Jo, má pravdu. Pracuju hodně, jenže to k úspěšné firmě prostě patří. Tomu mamka nerozumí. Ona nikdy netoužila po zářné kariéře. Pro ni byla prioritou rodina a děti. To byla hlavní práce. Práce je na vydělávání nezbytných peněz. To se jí snadno řekne, když ji odjakživa živí táta. V jejím světě je to jiné než v tom našem. *Lepší.*

Aspoň si to ráda myslím.

„Říkala jsem ti, že Marion je už potřetí babičkou?“ zeptá se mě mamka. Mé výhrady okatě ignoruje.

Jo, asi třikrát, prolétne mi hlavou. Dopiju kafe.

„To je bezva, vyříd' jí, že moc gratuluju.“

„Její dcera je stejně stará jako ty,“ pokračuje mamka zatvrzele. „Vzpomínáš na Caroline Godfreyovou? Na náboženství jste byly moc šikovné.“

Hm, a už je to tu zase. Mamka mi totiž hrozně ráda vypráví o dceřích svých kamarádek a o časté frekvenci jejich porodů. Je nadšená ze záplavy temperamentních dětiček s růžovými tvářičkami, které zvyšují počet obyvatel, zatímco její sobecká dcera žije tři sta kilometrů od nich někde v Londýně, má osobního trenéra a je vegetariánka. A nejhorší je, že se ještě *nevdala.*

Když už o tom mluvíme...

„Jak se má Miles?“

Ach jo.

Hned vám to přeložím. Když se mamka zeptá, jak se má Miles, chce vědět, jestli mě už požádal o ruku.

Upřímně řečeno se mě na to neptá jen ona. S Milesem jsme rok a půl a každý čeká, kdy se Miles konečně vyjádří. Stejně tak všichni předpokládají, že mu nadšením padnu kolem krku. Proč vlastně ne? Splňuje všechna kritéria ženských časopisů: je hezký, úspěšný, věrný, spolehlivý a nikdy se nehádáme. No jo, vždyť my se nepohádali ani jednou. Paráda, co?

Jenže část mého já by někdy byla za takovou pěknou hádku vděčná. Milesovi říkám, že každý má nárok na svůj názor. Jiný názor někdy dodá vztahu šmrnc a jiskru, zase ho nakopne.

Ale stejně bych těžko hledala důvod, proč Milesovu nabídku k sňatku odmítnout.

Ani to nezvažuju.

„Skvěle. Máš tam tátu?“ zeptám se vesele a nenápadně měním téma.
„Chci mu popřát hezké narozeniny.“

„Jo, je. Počkej chvilku, zrovna šel pro poštu.“

Ztuhnu.

„Davide, láska, volá Lottie,“ slyším mamku, jak huláká na tátu. Pak tajuplně zašeptá: „Poslala mu přání, že jo?“

„Ehm... Ne, místo přání jsem mu poslala květiny,“ odpovím rozjařeně.

„Kytky?“ opakuje po mně užasle. To nečekala. „*Tátovi?*“

„Proč ne? Táta je má rád,“ hájím se. „Na zahradě je od rána do večera.“

„No, to jo...“ Nedopoví. Je mi jasné, že by byla mnohem radši, kdybych skočila do papírnictví a poslala tátovi obyčejný pohled a třeba ponožky, abych se projevila jako normální dcera. Když jim přivezou velkou kytici, bude celá vesnice na nohou. Už teď slyším mamku, jak sousedům vysvětluje: „Jsou od dcery. Bydlí v Londýně, víte?“ Takové vysvětlení v miniaturních yorkshirských vesničkách bohatě stačí.

„Jak se máš, dceruško?“ zeptá se mě táta mile. Jeho slova jsou jako příjemné pohlázení.

S tátou jsme nikdy neměli pohodový vztah. Oba jsme tvrdohlaví jako mezci. V mém dospívání jsme se ustavičně hádali kvůli tomu, jak hlasitě můžu a nemůžu pouštět The Smiths. (Já: co nejvíc nahlas. Táta: „Vypni ten kravál, bolí mě z toho uši!“) Ale v hloubi duše se máme moc rádi. Dokonce jsme se narodili skoro nastejně. Mám narozky jen čtyři dny po těch jeho.

„Ahoj, tati, šťastné narozeniny,“ prohodím s úsměvem a zasunu si telefon pod bradu. Blížíme se k Wolseley a potřebuju si bleskově upravit make-up.

„Děkuju, zlatíčko. Ještě jsem neprošel všechnu poštu,“ dodá spokojeně.

Píchne mě osten viny. Kytky se mu sice budou líbit, ale stejně...

„Co budeš dneska dělat?“ zeptám se, abych – opět – změnila téma. Otevřu zrcátko a natočím ho ke světlu. Do očí mě udeří kruhy pod očima.

„Ale, znáš to přece, jako vždycky. A co ty? Kdy se na nás přijedeš podívat?“

„Brzy,“ odpovím a naučenými pohyby si ťubkuju tváře pudrem. Nerada vypadám, jako bych na sobě měla tuny líčidel, takže ráno jsem na sebe naplácala jen podkladový krém, lehoučký make-up, zamaskovala jsem se pudrem a bronzerem, malinko jsem si narůžověla tváře, načernila řasy, přejela si rty leskem... Ironií osudu si toho na sebe musíme namrskat víc než dost, abychom vypadaly co nejpřírozeněji.

„To říkáš vždycky,“ zlobí se. „Naposledy jsme tě viděli o Vánocích.“ V půlce pohybu se zarazím. Opravdu je to tak dlouho? Vzpomenu si na divokou dálniční jízdu na pětadvacátého prosince. Dřív jsem se z práce neutrhla. Melody hned po Novém roce uváděla na trh novou řadu dietních koktejlů a Beatrice padla s chřipkou, takže jsem makala nonstop a všechno vyřizovala sama. První svátek vánoční jsem od probuzení trávila s laptopem, abych dopsala prohlášení pro média, a hned druhý den jsem zase potřebovala být v práci.

„Já vím, tati. Moc mě to mrzí. Mám dost fofr, o nic víc nejde. O víkendu jsem musela dokončit důležitou věc, aby nám neutekl termín, a tenhle týden to směřuju na novou smlouvu, víš?“ Nechám kruhy být, zaklapnu zrcátko a místo velkého snažení si nasadím brýle proti slunci. „Ale slibuju, že první volný víkend popadnu Milese a zajedeme k vám, jo? Taky vám musím ukázat nové auto. Bude se ti moc líbit, uvidíš. Klidně se v něm můžeš projet.“

„Hm, o nových broucích jsem četl článek v tom časopisu, cos mi poslala...“

Vycítím, že táta jhne. Auta jsou totiž jeho slabá stránka. Miluje motory a hrozně rád obdivuje šikovné inženýry.

„Kde to bude?“ ozve se taxikář v reproduktoru.

„Tati, počkej chvilinku.“ Vykouknu z okýnka a hledám svou restauraci. „Tady už kdekoli,“ odpovím ochotně a ještě se nakloním dopředu, aby mě dobře slyšel. Vzápětí letím dozadu, protože si to vyložil po svém a obratem dupl na brzdy. Auto s trhnutím zastaví u chodníku. Rychle si posbírám věci. Sháním je po celém zadním sedadle.

„Promiň,“ houknu do telefonu a drápu se ven. „Děkuju,“ oznámím taxikáři. „Ještě prosím stvrzenku...“ Podám mu desetilibrovku a přejeďte se pohledem ve skle okýnka. Nedá mi to a uhladím si vlasy.

„Mluvil jsi o tom článku,“ obratně navážu na hovor s tátou.

Naučila jsem se vést dva rozhovory najednou. Nejdřív jsem z toho byla vedle jak ta jedle a popletla jsem, co se dalo, ale časem jsem se zajela.

„Přijed', až se ti to bude hodit,“ pronese mírně. „Jen je nám po té naší holčičce moc smutno, víš?“

Zaliže mě vlna emocí. *Holčičce?* Za čtyři dny mi bude dvaatřicet. A za osm let oslavím čtyřicítku!

A jéje, na tohle bych zrovna teď myslet nemusela.

„Taky je mi po vás smutno,“ odpovím a vybíhám schody. „Ale o mě si starosti opravdu dělat nemusíte.“ Projdu skleněnými dveřmi a podpatky hlasitě klapu na mramorové podlaze.

„Jsi šťastná, vid'?“

Procházím kolem velkých zrcadel. Automaticky se v nich přejedu pohledem. „Jasně že jo,“ odpovím duchem nepřítomně.

Koutkem oka zahlédnu jednoho z novinářů, s nimiž se mám sejit. Jeho taxík právě zastavuje u chodníku. Znervózním. Před takovýmhle jednáním jsem vždycky jako na trní. Musím prezentovat nový produkt, který propagujeme, tak abych pro něj získala pozornost tisku a prostor v něm. Jednání je sice zaobalené v hávu oběda, neškodné konverzace a vína, ale pro mě je to stres jako hrom.

„Tati, nezlob se, ale budu muset běžet...“

„Ano, jistě. Měj se hezky. Rád jsem tě slyšel.“

Mrzí mě, že mám tak málo času. Moc jsme si toho neřekli. Taková je doba. Před x lety jsem vysedávala na telefonu celé hodiny a dokázala jsem tlachat o všem možném i nemožném. Teď mi musí stačit pár minut.

„Večer ti ještě zavolám,“ dodám, abych se necítila tak špatně.

„Dobře. Zatím ahoj, holčičko. Měj se pěkně.“

„Díky. Ty taky, tati.“

Zaklapnu mobil, ale stejně se zastavím a nejdu dál. V myslí se vracím k hovoru s tátou, a přemýšlím nad tou jeho otázkou. Jsem šťastná? *Jsem, ne?*

„Charlotto!“ Otočím se a pohlédnu do tváře ženě kolem padesátky. Je to Katie Proctorová. Známe se z doby, kdy jsem byla novinářka na volné noze. Usmívá se od ucha k uchu a vřele mě popadne do navoněného náručí. „Hele, že ty máš nové boty?“ vyjekne a ukáže na moje boty. „Jsou nádherné.“